

Miryem

komt iets op het spoor

Miryèm komt iets op het spoor

Toon Hagenaar bij Bravenewbooks

Sander en het mysterieuze wapen
Sanderijn en het rode slijmspoor
Lange Harry en het spoor van de Dood
Pimpernel in de schaduw van het spoor
Maarten op een doodlopend spoor

Eerste druk, april 2016
© Toon Hagenaar

Illustratie voorkant: Leon Calle
Kaart: Toon Hagenaar
Corrector: Marja van der Linden

ISBN: 9789402149449

Uitgeverij: Bravenewbooks.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

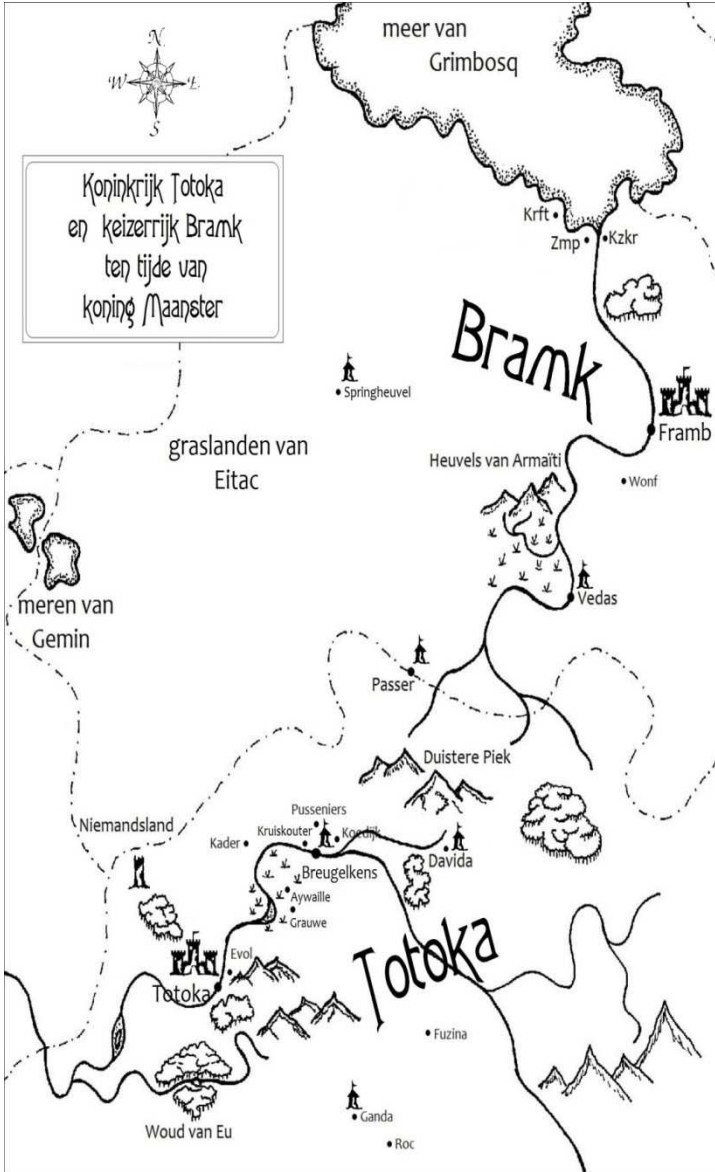
Niets van deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of voor eigen oefening, studie of gebruik welke niet strikt privé van aard is.

Miryem

komt iets op het spoor

Toon Hagenaar

HET ZWARTE SPOOR BOEK 5

Het Leven wacht niet

Vragen

De winter rukt verder op. Hij heeft de grenzen van het keizerrijk Bramk en het koninkrijk Totoka zonder enige moeite geslecht. Wolken drijven binnen over een troosteloos landschap, vooral in de buurt van het zwarte spoor. Dat heeft zijn einde allang bereikt, maar nog niet het einde van zijn bestaan.

Ligt dat einde al in het verschiet?

Wat moet daarvoor gebeuren?

Zelfs de sneeuw houdt niet van het zwarte spoor. Hierdoor is de aanwezigheid ervan nog duidelijker zichtbaar geworden. Men kan er gewoonweg niet meer omheen. Het tekent zich daarvoor te sterk af in de gebieden waar het doorheen loopt tegen de spierwitte deken die de sneeuw overal achtergelaten heeft, behalve op het zwarte lint.

Kan de vloek die over het land ligt, worden opgeheven?

Of zal het zwarte spoor als een zwaar litteken altijd zichtbaar blijven in het landschap? En mocht dat zo zijn, is het dan in de toekomst wel veilig genoeg om het weer over te kunnen steken?

In Totoka kan koning Maanster er niet meer omheen dat hij flink in de problemen zit. De burgers van Breugelkens houden zich nog steeds angstvallig stil. Uit deze stad bereiken berichten de hoofdstad dat er weinig voor nodig is om de boel die al op scherp staat te laten ontploffen. Hoelang houdt deze situatie nog stand?

Verder speelt de verdwijning van Lange Harry een grote rol. Van de minstreel is werkelijk taal noch teken meer gehoord of gezien. Waar is hij? Wordt hij nog gevonden of blijkt hij allang dood te zijn? Gestorven door de zeis die hij zelf bij zich gedragen heeft, zijn eigen noodlot tegemoet. Of heeft de zandloper het laatste zand voor hem doen weglopen en zat zijn tijd erop en was er geen houden meer aan geweest om het te lengen? Zal iemand ooit een teken van leven van hem vinden? Of zal hij voor eeuwig spoorloos blijven?

De verdwijning van kledster Merel speelt ook parten. Binnen het kasteel loopt nog steeds een verrader rond. Iemand die het niet zo nauw neemt met alles. Die het lijkt voorzien te hebben op de ondergang van het koninkrijk Totoka zoals het zoveel jaren al bestaan heeft. Of aast hij nog steeds op de troon om er zelf plaats op te willen nemen?

Wie is het?

Waarom is het zo moeilijk om hem te ontmaskeren?

Is het werkelijk een van de raadsheren van de koning?

Waarom heeft hij, koning Maanster, maar ook een van de tovenaars deze man niet op kunnen merken? Is hij werkelijk zo sluw te werk gegaan, zonder een spoor achter te laten?

Deze vraag brengt hem bij het volgende wat een doorn in de ogen van de koning is.

Het zwarte spoor. Het tergt hem. Het tart elke verbeelding. De verhalen die hij erover hoort, moeten duiden op een zeer gevaarlijk gebied. Of is het zoals met zoveel zaken die niet verklaarbaar zijn en groter worden naarmate er meer over verteld wordt?

Wat gaan de tovenaars doen tegen deze macht? Kunnen ze de veroorzaker van het zwarte spoor verslaan, als ze hem al weten te vinden? Zijn alle zwarte beesten gevaarlijk? Want er wordt steeds gesproken over het feit dat het veelal zwarte beesten zijn die er gebruik van maken. Wat te denken van een mol? Kan die het zwarte spoor zonder gevaar oversteken? Of kan hij via een mollandgang de andere kant bereiken zonder enkele dreiging? Als blijkt dat dit kan en het wordt ontdekt, wordt de vraag of het zwarte spoor werkelijk zo gevaarlijk is enkel belangrijker.

... als ik me in het zwart kleed, kan ik dan ook veilig naar de overkant van het zwarte spoor – en zo ja – is het dan niet beter dat ik mijn leger in het zwart hul om het gevaar tegemoet te treden...

Naast deze vragen is het net of iedereen voorvoelt dat er iets te gebeuren staat binnen afzienbare tijd. Of ze op de vooravond staan van een grote gebeurtenis. Maar niemand weet precies hoe de strijd die komen gaat zal verlopen. Niemand weet nog waar of wanneer het plaats zal vinden.

Dat er iets moet gebeuren, is duidelijk. De situatie wordt steeds onhoudbaar. Er moeten oplossingen komen voor de talloze problemen. En als het zwarte leger niet als eerste aanvalt, dan zullen de legers van de omringende landen van het Meer van Grimbosq dit moeten doen.

De grote vraag is echter: zijn ze er klaar voor?

En wat als het leger aanvalt? Is het zwarte spoor er klaar voor om voldoende weerstand te bieden? Of is het er altijd al klaar voor geweest en wacht het net als bij een schaakpartij tot wit de eerste zet zal doen, om daarna genadeloos toe te slaan en vanuit het zwarte gebied snel op te kunnen trekken? Tenslotte staan alle stukken toch al op de donkere vlakken. Dat voordeel heeft hij al. En is het dan zo erg om de pionnen als eerste op te moeten offeren? Dat is in het geheel

geen nood wanneer deze als eerste sneuvelen, want dan blijven de belangrijkste stukken over en is er vrij spel voor ze om de witte koning uiteindelijk van zijn voetstuk te stoten en schaakmat te zetten. Waardoor Evaark Al als overwinnaar zijn zegetocht kan houden.

Loetsja heeft van zich laten horen. Hij heeft gezegd dat de legers zich in de buurt van Breugelkens moeten verzamelen. Ergens tussen die stad en de Duistere Piek in zal de strijd plaats moeten vinden.

Is daar dan een plek waar de twee legers elkaar kunnen treffen?

Is dat de plek die de prinses gevonden heeft op de kaart van de balkondeuren?

Wie bepaalt de plek waar het uitgevochten moet worden?

Is het aan de leiders van de rijken van Terra? Zover mogelijk van het zwarte spoor vandaan, zodat hier geen voordeel te behalen valt voor Evaark Al. Of zien ze lijdzaam toe hoe de wachter van de onderwereld, de vorst der ontluistering, vanuit het zwarte spoor zijn slag weet te slaan?

Misschien is er voor niemand een keuze. Misschien ligt alles allang voorbestemd in de sterren. Waar het zal plaatsvinden en ook wie de overwinnaar zal zijn?

Spiegellanden

Het grote wezen dat nu nog op de Spiegellanden ligt, keert zich om in de opkomende zon. Arbocorea II steekt net met haar kop boven de laaghangende mist uit. Weer voelt ze een druppel met water op haar neus vallen. Waar die vandaan komt interesseert haar niet. Het drijft haar gedachten terug. Inmiddels zijn er meer dan zes Terrajaren verstreken. Vanaf die tijd heeft het wezen er alles aan gedaan om op tijd te komen. Het lijkt erop dat dit gelukt is. Het heeft tenslotte Terra bereikt. Maar is haar aanwezigheid wel gewenst tijdens de veldslag en wat voor rol zal ze hierin vervullen?

Gelukkig is ze op het goede Spiegelland geland. Eenmaal daar, geldt er een gouden regel.

Spiegelland

Is waar je nu bent gestrand
Voel je niet ontheemd
De tijd loopt hier namelijk vreemd
Die gaat achterwaarts
Dat voelt misschien onaards
Beter dan dubbel zo hard vooruit
Hopelijk het juiste besluit
Daarover heb je niets te beslissen
Laat achter al je ergernissen
Onderga
Voel het niet als dilemma
Dit is het concept
De spiegellanden weten wat jij nodig hebt

Het verblijven op een van de Spiegellanden kan dus in het voor- of in het nadeel werken. Vaak bepalen de eilanden zelf waar je terechtkomt: op het linker- of op het rechtereiland. Er is nog nooit iemand geweest die vast heeft kunnen stellen op welk eiland de tijd dubbel zo snel vooruit en op welke de tijd achteruit loopt. Het is net of de Spiegellanden er zelf een spelletje van maken. Of ze ervan houden om van triakelpenninkje te wisselen.

De vermoeidheid bij ZIJ speelde daar ook een rol in. Willoos koos ze voor het eerste land dat ze onder zich zag. Er was geen keuze geweest. Ze nam de gok. Al wakker wordend merkte ze hoe

opgewekt ze was. Vol met energie. Hieruit concludeerde ze dat dit het goede eiland was, waar de tijd terugliep.

Bij het verleggen van haar grote lichaam voelt ze verandering.

‘Wat issss er gebeurd?’

Het is meer een vraag aan zichzelf dan dat hij aan iemand in het bijzonder gesteld wordt. De tweede stem roert zich wel in haar hoofd. Ze doet echter geen moeite om op de vraag in te gaan.

Ook nu weer voelt Arbocorea II dat heel haar lijf pijn doet. Ze heeft het gehaald. De eindeloze reis is ten einde gekomen. Het geeft haar ook rust dat ze het vermoeden heeft op het juiste eiland terecht te zijn gekomen. De weldadige stilte die er heerst is als zalf op een wond. Langzaam voelt ze dat haar lichaam om nog meer rust vraagt. Ze legt haar kop daarom terug op de vele windingen onder haar.

Wanneer ZIJ uiteindelijk weer ontwaakt, rekt ze zich uitgebreid uit.

‘Ik heb gedroomd.’

Het is of de tweede stem ook genoten heeft van de onderbreking van nietsdoen. Hij reageert gelijk.

... waarover...

‘Dat ik een nieuw vel ssssou hebben.’

... volgens mij heb je dat ook...

‘Issss dat werkelijk sssso? Issss mijn droom dan geen droom geweessst?’

... zo te zien niet...

‘Waar doel je op?’

... op dat hoopje daar...

De zon staat laag en schijnt tussen twee nevelflarden door. ZIJ opent langzaam haar ogen en kijkt tussen haar oogspelen naar de wereld waar ze haar grote lichaam op neergevlijd heeft.

‘Woeahh!’ De kreet dreunt over het landschap als een pas ontketende lawine. ‘Het issss dussss echt waar. Ik dacht dat ik een toekomstsdroom had gehad.’

... wat loop je nu toch allemaal te brabbelen – ik heb reeds een opmerking gemaakt over je gouden uitstraling...

‘Echt waar! Ik weet er nietssss meer van.’

... misschien komt het door de tijd – ik leef al zolang – bij mij gaat de tijd niet verloren – bij jou kennelijk wel...

‘Volgenssss mij leef ik langer dan jij. Hoe kan het dan ssszijn dat jij je het wel herinnert en ik niet?’

... omdat ik een geest ben – jij niet – jij bent vlees en bloed – ik kan voor- en achteruit in de tijd gaan zonder dat ik iets van mijn vermogens verlies...

Hier moet ZIJ even over nadenken.
... ik moet gaan – er is nog zoveel te doen...
‘Waarom?’
... omdat mijn tijd gekomen issss...
‘Sssspot niet met mij.’
... dat zou ik ook nooit durven – maar jij hebt zoveel voor mij
verborgen gehouden – ik heb ook mijn geheimen...
‘Ga dan, maar keer sssso sssspoedig mogelijk terug.’
... houd moed...
‘Ik heb nog een aanvulling op de voorssssspelling.’
... geen interesse nu...
‘Ook niet alssss ik nu al begin?’
... begin maar – ik zal het eind niet meer horen – ik moet er nu
echt vandoor – ik ben te lang in jouw aanwezigheid geweest – dank
daarvoor en wellicht tot ziens...
‘Wanneer ssssal dat ssszijn?’
Het blijft stil. Doodstil.
Wachtend op een antwoord, al is het maar een kleintje, draait
Arbocorea II zich om. Maar er komt niets meer. Ze kan het niet laten
en begint alsnog de voorspelling op te dreunen in de hoop dat de
tweede stem er nog wel is, maar is stilgevallen. Alsof het kat en muis
speelt met haar.

Wanneer oude metalen zich samenvoegen
En de spiegelwapens zich kruisen
Dan is het begin van het einde aangebroken
En het einde wordt een nieuw begin

Maar eerst zal het rijk in tweeën gespleten worden
Voor het weer één kan zijn
De linkshandige moet waken
voor een rode afscheiding

Bloedbanden moeten worden aangehaald
Want alles wordt van zijn luister ontdaan
In veelkleurenland
Moet hij oppassen voor zwart

Wanneer de muren spreken
Gaan deuren open en blijven andere op slot
Wakker wordt, wat beter had kunnen blijven slapen
Om zich aan rijkdom te vergapen

Wanneer beide ogen ontwaken
En elkaar in een oogwenk zien
Dan is alle hulp die geboden wordt
Bruikbaar misschien

Beeld dat wordt uitvergroot
Daar was niemand op berekend
Iets ligt er op de loer
Tot steun of tot verderf

Strijd zal geleverd moeten worden
Waardoor leerling leider wordt
Geholpen door oeroude krachten
Zal hij het moeten volbrengen

Geest Van Rozemarijn

Rozemarijn had haar vreugde verloren nadat tovenaars Miracès de betovering opgeheven had. Ze komt de betovering maar moeilijk te boven, ook al zien haar ogen de werkelijke steen. Krampachtig houdt ze niet alleen het voorwerp vast met haar handen, maar ook met haar gedachten. Ze kan geen afscheid nemen van de glans en de schittering die het ooit afgegeven heeft. Geen moment gaat voorbij of ze kijkt er weer gebiologeerd naar, hopen op de terugkeer van de schittering die het had, ook al zou het maar een fractie van een seconde zijn.

Echter, door de kruiden die prinses Miryem op het bed van Rozemarijn heeft achtergelaten, lijkt er sprake te zijn van verandering bij de hofdame. In ieder geval in haar hoofd gebeurt er wat. Haar gedachten richten zich als eerste op haar vriend Pimpernel.

... waar zou hij toch zijn – waarom heeft hij zo weinig van zich laten horen – zou hem iets overkomen kunnen zijn...

Waar haar gedachten zo naar smachten, daar gaat haar geest mee aan de haal. Rozemarijn zelf merkt er niets van als haar geest haar lichaam verlaat, want die doet dit pas als de hofdame weer in slaap is gesukkeld van vermoeidheid. Haar geest gaat niet op weg naar Schuimrijk. Hij gaat ook niet naar de baai van Itoha, en ook niet naar de Spiegellanden waar alles in tegenovergestelde tijd gebeurt. Waar vooruitgaan achterwaarts gaan kan betekenen.

Nu haar geest bevrijd is van de macht die Micornie in de kei had gestopt, en die haar zo lang gekluisterd heeft weten te houden, kan die zijn eigen weg gaan. Zonder daar zelf zeggenschap over te hebben, komt de geest terecht in een lieflijk landschap. Geïnteresseerd dwaalt hij er rond, blij dat hij niet langer moet verblijven in de ziekenzaal.

Verder vlucht de geest. Hij gaat dieper het dal in waar hij in terecht is gekomen. Hij ziet een waterval. Daar besteedt hij geen aandacht aan, en zo ziet hij ook niet de wezens die zich naar beneden storten om uit te komen in de poel eronder. Hij gaat ook voorbij aan de rotsen waar Luka zat te praten met Merel.

De geest is beland in de dromenwereld die sommigen Zahrada noemen. Eenmaal bevrijd van alle lichamelijke kluisters wil hij enkel maar ongebonden zijn. Zo zweeft hij boven het landschap, tot hij iets

ontwaart wat de moeite waard is om te blijven talmen. Hij is dan al halverwege de grotingang, waar Merel altijd uit tevoorschijn kwam, en de bergen van Magnus Magma. Daar ziet hij een vrij hoge heuvel die alleen ligt in het landschap. Die heeft zo te zien een afgevlakte bovenkant, maar de geest van Rozemarijn keurt hetgeen hij ziet ook hier geen blik waardig als hij voort schiet in de richting van de bergen. Het is net of er een grote magnetische aantrekkingskracht vandaan komt, en de geest van de hofdame een stuk ijzer is en ernaartoe getrokken wordt.

Als het landschap echter zijn vlakke karakter verliest en overgaat in meerdere heuvelrijen, begint hij meer van de omgeving in zich op te nemen en neemt de snelheid waar hij tot nu toe gebruik van maakte, zienderogen af.

In het begin zijn de heuvels meer golvingen in het landschap. Gaandeweg worden ze hoger en steiler. Daarachter rijzen de dreigende vuurspugende bergen op, bekend onder de naam Vulcanus, die gekroond zijn met sneeuw alsof het toefjes slagroom zijn.

Bij een van de valleien talmt de geest voordat hij verder wil vliegen. Daar beneden roert zich iets. Even vangt hij beweging op, maar hij zal moeten dalen om te zien wat zich daar daadwerkelijk bevindt. Maar voor het zover is, is de beweging alweer verdwenen. Toch is er iets in de geest van Rozemarijn gevaren dat zegt dat hij daar moet wachten. Dus neemt hij plaats op een verhoging waar hij alles om zich heen in de gaten kan houden. Tegelijkertijd neemt hij de wonderlijke omgeving in zich op. Wat de geest ziet, is een vallei bekleed met bloemen. In ieder okseltje van een boomtak heeft zich een plantje genesteld.

Wanneer haar vriend Pimpernel dit zou zien, zou hij gelijk gealarmeerd zijn. Deze vallei heeft heel veel weg van een stukje in het woud van Eu. Maar de paarse ridder is hier niet. Hij bevindt zich talloze mijlen verderop op het grote schiereiland Zalea, of op weg naar Drakenkopmeer.

De bloemen zijn te vergelijken met die van Drijfzand. Groot en geurig. Kleurrijk en wonderschoon. Met diepe kelken waar vogeltjes in en uit vliegen alsof het insecten zijn, wier vleugeltjes druk heen en weer bewegen. Ook die zijn bontgekleurd. Als in een werveling vliegen ze sierlijk om elkaar heen en van bloem naar bloem.

Hier in de vallei is het rustig.

Zouden de verhalen van Eleasor, de blauwzwarte eenhoorn, dan helemaal niet waar blijken te zijn? Tenslotte is het gebied waar de vuurmannelen van Magnus Magma moeten leven hier niet al te ver vandaan.

De geest van de hofdame heeft hier helemaal geen weet van. De aanblik is geestverruimend en doet de vreemde kei waar hij de afgelopen tijd teveel naar gestaard heeft geheel naar de achtergrond verdwijnen. Nu hij deze vallei gevonden heeft, vindt de geest het tijd worden om zich te laven aan frisse energie. Dat hij daarnet nog iets van beweging zag, interesseert hem niet meer zo. Hij vlijt zich neer op een groen tapijt waarvan hij dacht dat het gras was, maar als hij dichterbij komt ziet hij dat dit niet het geval is. Het bestaat uit talloze kleine plantjes. Bij het neerstrijken daarop drukt de geestvorm, die licht in gewicht is, de plantjes een weinig in. Ondanks dat laten de plantjes hun sterke geur los.

... ik – ik herken deze geur...

De geest wil zich er nog meer aan laven, maar dan klinkt er in zijn geesteshoofd een vreemde stem op.

... natuurlijk herken je deze geur – het zou een schande zijn als je die niet zou herkennen...

... wie – wie ben je...

... ken je de naam van het plantje waar je nu op rust...

... ik ken de geur – ik weet dat Coquus, de kok, het vaak gebruikt in de keuken – maar de naam –de naam wil me maar niet te binnenschieten...

... zal ik je dan daarbij helpen, lieve dochter...

... dochter – ben jij dan mijn moeder...

... nee, ik ben geen Marjolein – ook dat kruid is niet zo hoog als jij bent – fors uit de kluiten gewassen...

... wie – wie ben je dan...

... een van je voormoeders – mijn naam is Thym...

... en zo heet ook dit plantje – natuurlijk – ik had dat moeten weten – hoe kon ik dat vergeten...

... laaf je aan mij – je hebt de laatste tijd veel te verduren gehad – hier kun je weer bijtanken – energie opdoen die zo schandelijk van je is afgenomen – de prinses heeft er goed aan gedaan om het kruid rozemarijn op je bed te leggen – hierdoor is de verbintenis tussen jou en je energieleegslurper verbroken – houd dat zo...

... ik zal mijn best doen – overgrootmoeder...

Het noemen van de persoon waar hij tegen praat als overgrootmoeder is vreemd voor de geest van Rozemarijn. Hierdoor blijft het een tijdje stil in zijn hoofd, maar dan dringt er een vraag naar voren die gesteld moet worden.

... waakt u over mij...

... ja – nog maar sinds kort...

... waarom niet eerder...

... ik lag te slapen – iemand heeft me wakker gemaakt – heeft me wakker geschud – anders sliep ik nu nog in de pauwenkamer...

...in de pauwenkamer – waarom daar...

... er is daar een kleine afbeelding van mij aangebracht – een van de voorvaderen van de huidige koning beminde mij zeer nadat zijn eigen vrouw gestorven was – hij heeft me laten afbeelden – klein – maar niet ongezien voor iedereen...

... dus het klopt zoals de Stem van de muur verteld heeft – ik ben een nazaat van koning Tatako...

... inderdaad – dat ben je – maar praat niet meer – laafje aan mijn geur – weet dat die kwade geesten op afstand houdt...

En zo geeft de geest van Rozemarijn zich opnieuw over aan de geuren die de planten waar hij opligt prijsgeven, en daarmee verdrijft hij de geest van Yonn steeds verder uit zijn eigen invloedssfeer. Hij hervindt hierdoor zijn krachten en wendt die aan om zelf weer sterker te worden.

De geest van de hofdame trekt zich niet terug in het lichaam van Rozemarijn. Hij heeft net als een klein kind nog geen zin om naar huis terug te keren nu het hier in Zahrada zo fijn aanvoelt. Lui strekt de geest zich verder uit over het tapijt van tijd.

Hij is echter niet langer alleen. Dat wat hij als beweging had gezien, komt langzaam uit zijn schuilplaats gekropen. Hij draait om de geest van Rozemarijn heen, niet goed wetend wat hij moet doen. De nieuwsgierigheid wint het tenslotte en hij praat zoals hij enkel maar kan praten – in zichzelf.

... wat vind ik hier op mijn rustplaats van tijd...

De geest van Rozemarijn roert zich als hij een andere houding wil aannemen om zich nog meer te laven aan de overheerlijke geur. Tot de woorden, die hij zo-even hoorde, werkelijk diep tot hem doordringen.

... jouw rustplaats van tijd – misschien – misschien is het de mijne wel...

... nee, het is de mijne – ik had hem het eerst gevonden...

... dat klinkt niet alleen erg kinderachtig – het klinkt ook heel bezitterig...

... voor jou misschien wel – jij bent de eerste die ik tegenkom met wie ik kan praten sinds ik er niet meer ben...

... niet meer ben...

... ik ben niet meer – niet meer in de hoedanigheid zoals ik ooit geweest ben – dat weet ik maar al te goed...

... maar hoe weet je dat dan...

De geest van Rozemarijn weet niet meer hoe hij het heeft. De andere geest merkt daar niets van en gaat onverminderd verder.

... dat merkte ik op het moment dat ik niet meer terug kon gaan naar waar ik vandaan kwam...

... je maakt me nieuwsgierig...

... weet je waar je nu bent...

... om eerlijk te zijn niet...

... je bent in de wereld die ze Zahrada noemen...

... Zahrada, wat een bijzondere naam...

... ken je de dromenwereld...

... alleen van horen zeggen – nooit als een wereld die echt zou kunnen bestaan – dus hij bestaat echt voor jou...

... ja – voor jou niet dan...

... ik heb eraan getwijfeld – tot nu – nu ik er zelf in terecht ben gekomen als ik jouw woorden moet geloven...

De nieuwsgierigheid van de geest van de hofdame wordt steeds meer gewekt.

... waar kom jij dan vandaan...

... van een plaats die jij misschien niet eens kent – een plaats waar je misschien nog nooit van gehoord hebt...

... dat kan ik pas zeggen als ik de naam gehoord heb...

... maar jij – waar kom jij vandaan...

... ik kom uit Totoka...

... maar – maar dat – dat kan niet...

De geest van Rozemarijn is verbaasd om te moeten horen dat het niet zou kunnen dat hij daar vandaan komt.

... toch is het zo...

... maar daar kom ik ook vandaan – hoe ben je hier terechtgekomen – o, ik weet het al – natuurlijk – via de tunnel...

... nee, niet door een tunnel – ik moet je eerlijk bekennen dat ik niet eens weet hoe ik hier terechtgekomen ben...

De schrik slaat toe bij de geest die al langere tijd hier in de vallei verblijft. Aarzelend stelt hij de vraag waar hij eigenlijk geen antwoord op wil horen, maar het toch wil om uitsluitsel te geven of het klopt waar hij bang voor is.

... wie ben jij...

... ik ben Rozemarijn...

... de Rozemarijn – de hofdame van prinses Miryèm...

... ja, die – je kent mij...

... ik kom ook uit Totoka – maar niet uit de hoofdstad – dus je kent me niet...

... mag ik je naam weten...

Twijfel slaat toe bij de geest die hier rondwaart in Zahrada. Niet wetend waar hij goed aan doet. Bang om teveel prijs te geven. Van begin af aan had hij de geest van Rozemarijn die op zijn plekje lag niet moeten storen, maar moeten wachten tot die vanzelf was weggegaan. De eenzaamheid zal het geweest zijn die hem tot deze daad aangezet heeft. Nu is hij ineens niet meer zo zeker van zijn zaak.

... je stem klinkt vrouwelijk...

... ik ben – nee – ik was een vrouw...

... was...

... ik leef niet meer – dit is het enige wat er nog van mij rest...

... een geest – een geest zonder lichaam...

... noem het zoals je wilt...

De geest van Rozemarijn wil het hier niet bij laten. Het is net of de geest waar hij tegen spreekt iets voor hem verborgen houdt. Wat het precies is, daar wil hij achter zien te komen.

... jij bent hier gekomen door een tunnel – zeg je...

... ja – volgens mij wel...

... waar vandaan...

... vanuit een tunnel...

... waar komt die tunnel uit...

... hier natuurlijk...

De stem klinkt geërgerd.

... dat begrijp ik – maar de andere kant – waar komt die uit...

... in een grot...

Zo volgt de ene vraag op de andere, maar een naam of iets meer duidelijkheid krijgt de geest van Rozemarijn niet.

... laat me rusten – ik word hier erg moe van...

De geest van Rozemarijn die was gaan zitten, strekt zich nu weer uit.

... mag ik er ook bij – er is ruimte genoeg voor allebei – ook ik ben moe van mijn lange reis...

Kolhornpas

Pimpernel en Krako hebben Itoha snel achter zich gelaten. Het is maar een klein stadje, dat eerder in de lengte gebouwd is dan in de breedte. De meeste huizen liggen namelijk langs de kade of in de straat erachter. Meer plaats is er niet, want het landschap verheft zich snel tot een rotsachtig gebergte, waardoor de achterste straat hoger ligt dan de voorste. Hiervan zijn de meeste huizen voor een groot gedeelte in de rotsen uitgehakt.

Het pad dat de twee mannen volgen, stijgt snel. Het loopt langs een smal stroompje. Hier en daar is het paadje uitgevlakt en geëffend, waardoor het goed begaanbaar is.

‘Ik wil voordat de avond valt bij een schuilhut zijn, waar we de nacht kunnen doorbrengen,’ vertelt Krako achteromkijkend.

Pimpernel knikt. Ook hij zet zijn paard aan, nu de man uit Itoha er vlot vandoor gaat. Het was de paarse ridder al opgevallen dat de nacht in deze noordelijke landen sneller valt dan in het koninkrijk Totoka. Dus begrijpt hij de haast. Zwijgzaam volgt hij zijn gids. Zo rijdt de man voor hem de komende twee uur stevig door.

Pimpernel is tevreden nu hij te paard zit en niet hoeft te lopen. Stel dat hij geland was op het strandje waar DrebBel hem eerst af wilde zetten. Hoe had hij dan deze pas gevonden waar ze nu over gaan trekken? Hij had nooit geweten hoe hij over deze bergketen had moeten gaan. In gedachten verzonken rijdt hij bijna tegen het paard voor hem aan. Dan ziet hij waarom: voor hen uit verschijnt de hut waar ze naar op weg waren.

‘We hebben het sneller gehaald dan ik verwacht had, Pim. Je bent een goed ruiter. Als het ons lukt om morgen ditzelfde tempo aan te houden, zijn we morgenavond al over de Kolhornpas.’

‘Hoelang is het dan nog naar het Drakenkopmeer?’

‘Als alles meezit, kunnen we overmorgen al aan de kust van het meer staan. Maar laten we eerst morgen afwachten. Dat wordt een behoorlijk zware dag, dat kan ik je nu al verzekeren.’

Bij de schuilhut aangekomen, zadelen ze de paarden af.

‘We gaan eerst wat eten. Daarna brengen we de paarden ook naar binnen. Hier in de bergen kan het ’s nachts behoorlijk snel koud worden. Ik heb geen zin om deze mooie paarden te laten bevriezen.’

‘Zitten hier dan geen beren? Dat lijkt me een reden te meer om de paarden niet buiten te laten staan.’

‘Hier in de bergen niet veel. De meeste houden een winterslaap, dus die zitten al als een baby ingebakerd in hun hol, om pas het komend voorjaar tevoorschijn te komen.’

‘Hebben we van wilde dieren niets te duchten?’

‘Toch wel. Er leven veel wolven hier in de bergen. De vele wilde gemsschappen zijn een gewild hapje voor ze. Wanneer je ze hoort huilen vannacht, weet dan dat wij verzekerd zijn van veilig onderdak en niet bang hoeven te zijn dat ze het op onze paarden gemunt hebben.’

Uit een van de zadeltassen haalt Pimpernel het eten tevoorschijn. Ze eten enkel brood met een homp kaas erbij. Krako maakt buiten op een klein vuurtje een warme drank klaar. Als alles verorberd is, schopt de man uit Itoha het vuurtje uit en brengt hij de paarden naar binnen. Deze geven al een behoorlijke kou af, hoewel ze amper een halfuurtje buiten hebben gestaan. De beesten worden afgedekt met een grof geweven deken. De mannen praten nog een uur over de zoektocht van Pimpernel en daarna leggen ze zich net als de paarden neer. Voordat het licht wordt, wil Krako al op weg zijn.

Ondanks de harde ondergrond slaapt Pimpernel heerlijk. Het is alweer enige dagen geleden dat hij aan land geslapen heeft. Hij mist het op en neer deinen van de *Nebalennia* in het geheel niet. Hij slaapt zo vast, dat hij Krako niet hoort rommelen met een ketel water. Hij ontwaakt pas als de man uit Itoha hem wakker port.

‘Hè, wat, waar ben ik?’ mompelt de parsee ridder.

Maar al vrij snel weet hij waar hij is. Hij gaat gelijk rechtop zitten en rekt zich ongegeneerd uit. Na de maaltijd gaan ze op weg. Buitengekomen zien ze dat het weer verslechterd is. Er waait een straffe, koude wind uit het noordoosten.

‘Het lijkt erop of we sneeuw gaan krijgen. Dat kunnen we missen als kiespijn,’ mompelt Krako binnensmonds. ‘Omdat het nog zo donker is, wil ik de paarden met elkaar verbinden door een touw. Zo raken we elkaar niet kwijt.’

Als een ervaren zeeman knoopt hij een touw vast aan beide paarden. Net als gisteren zet hij zijn paard aan tot draf, zo gauw als hij in het zadel zit. Het paard van Pimpernel volgt. De ridder is blij met het touw, want er zijn momenten dat hij de man voor hem in deze duisternis bijna niet kan ontwaren. Langzaam wordt de lucht lichter in het zuidoosten. Echter daar waar de zon op moet komen, drijven enkel donkere wolken.

‘Zie je wel,’ zegt Krako tegen Pimpernel, ‘sneeuwvluchten. Ik voelde vanmorgen vroeg al dat ze er hingen. Ik hoop dat er niets uitvalt. Ik

wil de pas sneeuwvrij bereiken. Zo niet, dan zal het niet gemakkelijk worden om erover te trekken. Het is niet goed voor de paarden, maar ik wil ze aanzetten tot spoed. Na de pas gunnen we ze rust.'

Voordat ze verdergaan, maakt Krako het touw los.

'Je kunt me nu zien rijden en het levert minder gevaar op.'

De twee mannen zetten hun paarden aan. Het weer blijft hun de komende uren gunstig gezind. Met de wind is dat anders gesteld. Hoe hoger ze komen, hoe meer die aantrekt. Omdat het pad nogal breed is, hoeven ze niet bang te zijn dat hun paard gevaar loopt als het een misstap maakt.

De halve ochtend is inmiddels voorbij, wanneer Krako besluit om even te stoppen op een plek waar de wind geen vat op hen heeft. Het pad wordt hier gedeeltelijk afgeschermd door een overhangende rots. De man uit Itoha hangt een voederzak met haver om de nek van de paarden. Zelf nuttigen ze ook wat. Daarna zetten ze de vaart er weer in. Het pad stijgt niet in een rechte lijn, maar maakt vervaarlijke bochten, nu eens naar links en verderop dan weer naar rechts. Vooral bij deze bochten moeten ze letten op de straffe wind. Die waait dan ineens uit een andere hoek, en op dat moment moeten de twee ruiters hun paarden goed bijsturen, willen ze niet door de wind gegrepen worden. Zo stijgt het tweetal langzaam. De lucht om hen heen wordt steeds donkerder, terwijl dat gezien het tijdstip op de dag andersom zou moeten zijn.

'We redden het niet, Pim. We zullen last van de sneeuw krijgen. Ik geloof nooit dat uit deze wolken geen vlok zal vallen. Ze zijn te donker. Waarschijnlijk redden we het nog een halfuur, maar dan zal het flink gaan sneeuwen.'

Pimpernel rijdt dit keer voorop. Er is geen kans dat ze het pad missen. Aan de kant van de afgrond zijn er stenen opgestapeld om aan te geven hoe het pad loopt.

Er is nog geen halfuur om wanneer de eerste kleine vlokken uit de loodgrijze lucht boven hen begint te vallen. Ze worden gedragen door de felle wind en waaien in hun gezicht. Binnen een mum van tijd is het zicht verslechterd. De vlokken worden steeds groter. De mannen zien bijna geen hand meer voor ogen. Krako schreeuwt naar Pimpernel dat hij moet stoppen. Met de wind in zijn gezicht hoort de voorste man hem niet en vervolgt die zijn pad. De achterste man zet zijn paard iets meer aan. Hij neemt hiermee een risico, maar hij wil allerminst de paarse ridder kwijtraken. Wanneer het achterste paard dat van Pimpernel raakt, roept Krako nogmaals uit volle borst. Dit keer hoort Pimpernel het wel. Hij draait zich om in het zadel en schrikt van het hoofd van het paard dat vlak achter hem rijdt.

‘Stop even, Pim, dan maken we het touw weer vast.’

‘Dat lijkt me geen overbodig idee,’ schreeuwt die terug.

Voordat ze goed en wel het touw hebben vastgeknoopt, zijn ze met een laagje sneeuw bedekt. Het pad is nog herkenbaar, maar dan moet het niet zo hard blijven sneeuwen. Nu is de opstaande stenenrand nog zichtbaar. Zolang ze die zien, blijven ze op hun paarden zitten. Voorzichtig lopen de twee dieren achter elkaar aan. Bij de volgende bocht hebben ze de wind in de rug. Dat scheelt. De sneeuw wordt bij de gestapelde muurtjes weggeblazen. Tegelijk geven ze hun paarden de sporen. Dit stuk leggen ze aanmerkelijk sneller af, totdat de volgende bocht komt. Ze draaien weer met de kop in de wind en beuken er opnieuw tegenin, tezamen met de nog steeds vallende sneeuw.

Na zes bochten is het nog steeds aan het sneeuwen. Ze draaien weer terug tegen de wind in en dan moeten ze besluiten om dit stuk te voet af te leggen. Er is geen pad meer zichtbaar. Het is te gevaarlijk om het nu aan de paarden over te laten. Wanneer ze afstappen, zakken ze gelijk tot over hun enkels in een dik pak sneeuw.

‘De sneeuw ligt hier veel dikker opgetast dan aan de rand. Loop zo dicht mogelijk tegen de helling aan in plaats van dicht bij de afgrond.’

Samen ploeteren ze verder en de paarden volgen aan hun leidsel. De sneeuw valt onverstoort. De mannen kijken naar het pad kort voor hen.

‘Wordt het lichter?’ vraagt Pimpernel opeens aan Krako.

‘Ik dacht het ook, maar ik twijfelde, omdat je soms wenst dat het lichter zou worden. Maar nu het jou ook opvalt, is de kans groot dat het werkelijk zo is.’

Toch duurt het nog een klein uur voordat het stopt met sneeuwen.

‘Hoever is het nog naar de pas, Krako?’

Pimpernel stopt met lopen, zodat de man die achter hem loopt op gelijke hoogte met hem komt.

‘Ik weet het niet. Ik hoop dat we de Kolhornpas snel bereiken, maar aan hoop hebben we niet veel. Het is net als rijden in de mist. Je hebt het gevoel dat je er al moet zijn, maar dan blijkt soms dat je nog niet over de helft bent. Ik wil geen hoop scheppen door te zeggen dat de pas om de volgende bocht ligt. Ik weet het gewoon niet, Pim.’

‘Dan gaan we verder, voetje voor voetje,’ reageert Pimpernel terug.

Voordat de parse ridder echter de volgende stap zet, kijkt hij om zich heen. Hij kan nu pas voor het eerst genieten van het uitzicht en de sneeuw. Hij wijst naar het dal.

‘Daar ligt geen sneeuw,’ zegt hij verwonderd.

‘Dat klopt, Pim. Dat is de zee,’ reageert Krako met een lach.

‘De zee? Kun je dan ook Itoha vanaf hier zien liggen?’

‘Nee, dat kun je niet zien, dat ligt meer onder ons.’

Pimpernel zou uren om zich heen kunnen kijken. Hoe graag wenste hij nu niet dat hij geen queeste had. Dan had hij alle tijd om meer te zien van Terra. Hij talmt dan ook even om de omgeving in zich op te nemen. Krako laat het echter niet zover komen.

‘Kom! We moeten echt nog een heel eind.’

Pimpernel gaat niet gelijk mee. Hij tuurt naar beneden, want hij heeft iets zien bewegen.

‘Krako! Wat is dat daar, moeten er meer mensen de pas over?’

De man uit Itoha volgt de richting waarin de paarse ridder wijst. Samen zien ze donkere figuren beneden hen op de bergwand bewegen. Het is moeilijk te zien of deze figuren stijgen of dalen. Krako trekt zijn schouders op, pakt de leidsels van zijn paard en loopt verder over het pad richting de pas.

Pimpernel doet hetzelfde. Toch blijft hij de figuren, voor zover dat mogelijk is, volgen. De ene keer ziet hij ze wel, de keer erop wordt het zicht ontnomen door overhangende rotsen.

‘Ze klimmen net als wij. Kijk maar, ze worden niet groter en ze worden ook niet kleiner. Ze moeten ongeveer dezelfde snelheid als wij hebben,’ concludeert Pimpernel.

‘Laat hen met rust,’ reageert Krako koel.

Die reactie is echter van korte duur, wanneer er een huilend geluid opklinkt. Een vloek komt over de lippen van de man uit Itoha.

‘Verdikkeme, laat het niet waar zijn. Laat het geen beerwolven zijn. Ik weet niet of ze ons al op het spoor zijn. Het is niet te hopen. Die sneeuw heeft er in ieder geval voor gezorgd dat onze sporen uitgewist zijn. Laten we hopen dat ze ons niet kunnen ruiken.’

‘Beerwolven! Zijn die anders dan gewone wolven?’

‘Helaas wel. Ze hebben scherpere tanden en ze zijn groter. Een wolf heeft een gemoedelijke uitstraling. Nou, dat hebben deze niet. Maar genoeg gepraat, laten we zorgen dat we snel verdergaan.’

‘Ik stel voor weer plaats te nemen in het zadel,’ zegt Pimpernel. ‘We hebben voorlopig voldoende zicht.’

‘Nu begrijp ik pas waarom we die figuren al zo goed zagen. Beerwolven zijn stukken groter dan gewone wolven,’ vertelt Krako tegen Pimpernel, als ze verder rijden.

‘Net zo groot als een hert?’ vraagt Pimpernel.

‘Wanneer ze volwassen zijn wel, maar vaak trekken beerwolven er niet zoals gewone wolven samen in een roedel op uit. Dit hier moeten dus nog jonge zijn, die jagen in groepen, omdat de kans om te overleven dan groter voor ze wordt.’

Het pad voor hen draait een kwartslag. Voor hen uit ligt een immens dal.

‘Het geluk is toch nog met ons, Pim. Aan het eind van dit dal ligt de Kolhornpas. We hebben nu geen kans meer om van de berghelling afgeblazen te worden.’

Zo goed als het gaat zetten de twee mannen hun rijdieren aan. De sneeuw ligt hier hoog opgetast en het is voor de paarden niet gemakkelijk om de snelheid erin te houden.

Uur na uur verstrijkt in het sneeuw witte landschap. Voor Pimpernel duurt het een eeuwigheid. Er lijkt geen eind aan het uitgestrekte dal te komen. Wanneer hij achteromkijkt, ziet hij dat ze toch al flink opgeschoten zijn.

Krako overhandigt Pimpernel wat te eten. Gezeten op hun paarden nuttigen ze hun maaltijd. De avond valt ook vandaag weer vroeg in. Sterren lichten een voor een op in het uitspansel boven hen, daar waar de bewolking gebroken is. De witte sneeuw zorgt ervoor dat de omgeving niet geheel donker wordt. De paarse ridder ziet het gezicht van de man met wie hij samen rijdt nog steeds, alleen kan hij diens trekken niet meer duidelijk herkennen.

‘Vertel het me wanneer je moe bent, dan stoppen we en proberen we het beste van ons kampement te maken.’

‘Ik stel voor dat we zo lang mogelijk door blijven rijden,’ antwoordt Pimpernel. ‘Ik heb geen zin in een overnachting hier in het dal met die beerwolven achter ons. Maar als jij voelt dat je wilt stoppen, dan moet jij het zeggen.’

‘Nee, ik voel hetzelfde als jij. Ik voel de hete adem van die beesten in mijn nek, vanaf het moment dat ik hun gehuil hoorde.’

‘Dan maar hopen dat de paarden geen bezwaar maken. Zolang kunnen we nog doorrijden.’

‘Dat is ook mijn gedachte.’

‘Tedere stap op onze reis is er weer een dichter naar ons einddoel toe,’ filosofeert Pimpernel.

‘Zo is het maar net,’ geeft Krako als antwoord.

In het oosten verschijnt er een lichtpuntje voor de mannen. Door de brekende wolken zien ze een smalle maansikkel. Die is echter te klein om zijn licht te werpen op het winterlandschap. De sneeuw compenseert dit en zo zien ze dat de Kolhornpas, ook al is het tergend traag, dichterbij komt. Het duurt nog zeker een uur voordat ze de pas zullen bereiken.

Keizerszonen

De groep van Heer Lu schiet door de vele sneeuw niet zo snel op als ze zouden willen. Toch gaat de reis voorspoediger dan ze dachten, en tegen het vallen van de volgende avond doemen de torens van de hoofdstad aan de gezichtseinder op tussen de witte landerijen die eruitzien als dicht op elkaar gedreven schaapsruggen, rij na rij, tot aan de einder of daar waar een sloot of stroompje van een beekje het doorbreekt, met aan de boorden ervan struiken of bomenrijen.

Eenmaal in de hoofdstad Bramk zien de straten er onbegaanbaar uit. De sneeuw ligt dik tegen de huizen opgestapeld en ertussendoor is slechts een smal pad begaanbaar gemaakt door de vele voeten die de sneeuw platgetreden hebben. Veel plaats om elkaar te passeren is er niet. Het midden van de weg is veranderd in een modderig stroompje, dat zijn weg zoekt tussen de vele voeten door.

Ondanks hun haast lopen ze met de stroom inwoners van de hoofdstad mee. Voordringen heeft geen zin. Inmiddels zijn ze afgestegen, want iedere onverwachte beweging kan een van hun paarden op hol doen slaan. Zo bereiken ze uiteindelijk het kasteel.

Sanderijn en Joost hebben voorgesteld om voor de paarden te zorgen, terwijl de rest zich opmaakt om voor de keizer te verschijnen en hun verhaal te kunnen doen. Eenmaal in de stallen borstelen Sanderijn en Joost de paarden af. Ze geven de dieren tegelijkertijd eten, waardoor ze rustig blijven staan.

Net als ze zich willen vervoegen bij de anderen, worden ze tegengehouden door twee mannen. Ze zien er rijkelijk gekleed uit. Eerst herkent Sanderijn hen niet, maar dan ineens gaat hem een licht op dat hij hen eerder gezien heeft. Vooral de rechtse man heeft iets bekends over zich: duidelijk erfelijke kenmerken in het gezicht dat hem tot de zoon van de keizer maakt. De twee versperren de weg die Joost en Sanderijn net wilden gaan.

‘Laat ons erlangs,’ zegt Joost stoerder dan hij wil overkomen. ‘We hebben een zware tocht achter de rug.’

‘Jou leggen we niets in de weg. Ga maar.’

De schildknaap van ridder John zet slechts één stap en bedenkt zich dan ter plekke.

‘Nou, ga dan.’ De stem van degene die op de keizer lijkt, klinkt ineens niet zo vriendelijk meer. Ook dat ontgaat beide mannen niet.

‘Wat willen jullie?’ vraagt Sanderijn kordaat.

Kinderachtig wordt de vraag die de jonge ridder stelde herhaald.

‘Wat willen jullie?’

‘Kom, Sanderijn, we worden verwacht bij de keizer,’ probeert Joost een einde te maken aan de impasse.

‘Ja, Sanderijn. Je wordt verwacht bij de keizer!’

Opnieuw die kinderlijke toon.

‘Wat willen jullie van ons?’

‘Van deze schildknaap willen we niets. Die mag gaan en staan waar hij wil.’

‘Zeg dan wat je van mij wenst!’ zegt Sanderijn.

‘Dat je verdwijnt in een moeras. Dat je sterft bij het eerste echte gevecht. Dat je nooit geboren had mogen worden.’

De woorden die uitgesproken worden, zitten vol venijn. Zowel Joost als Sanderijn kan zich niet heugen dat ze ooit zoveel boosaardigheid gehoord hebben in een stem die gevuld is van gif.

Wat er precies met hem gebeurt, kan Sanderijn later niet meer navertellen, maar hij voelt hoe de lessen van Edra samen beginnen te vallen met die van Egidius. Hij had ze tot die tijd altijd los van elkaar bekeken, maar nu, in deze situatie, ziet hij pas het onderlinge verband. Een rust daalt over hem. Hij ziet de twee mannen scherp tegen de achtergrond afgetekend staan.

Wat hij ziet, zijn twee verwende, opgeschoten jongemannen. Ze zijn eigenlijk hun leeftijd niet waardig. Hun vader of hun moeder – maar wellicht beiden – hebben deze twee teveel in de luren gelegd. Zij hebben ervoor gezorgd dat het hun aan niets ontbrak. Maar hoe ze er ook staan, desnoods in vol ornaat, ze zijn het eigenlijk niet waardig om prinses te zijn van dit roemruchte keizerrijk.

... moet prinses Miryem met dit soort prinses trouwen – het zou een schande zijn als een van deze twee koning van ons rijk zou worden – trouwens, deze twee zouden geen partij voor haar zijn – mocht het opvechten aankomen, dan heeft zij hen zo verslagen...

De twee zonen kunnen het niet nalaten om verder te gaan met hun treiterijen.

‘Je bent een nietsnut. Een omhooggevalen smidsjongen die het toevallig heeft weten te schoppen tot ridder. Je kent je plek niet. Je hoort hier in de stallen thuis, en niet bij ons in het paleis.’

‘Zullen we hem een lesje leren?’ zegt degene die uiterlijk het meest op zijn vader lijkt.

De rust is nog steeds onderdeel van Sanderijn en dat straalt hij ook uit. Joost is hier erg verwonderd over, maar hij wacht af op wat er komen gaat. Mocht het tot vechten komen, dan zal hij er alles aan doen om de ridder uit zijn eigen koninkrijk bij te staan.

De langste prins trekt het zwaard dat aan zijn zijde hangt.

Sanderijn ziet het gebeuren en denkt aan zijn eigen zwaard dat hij niet heeft omgegord. Nauwlettend volgt hij de bewegingen van de twee zonen zonder zich te verroeren.

‘Hij is bang. Zie je dat?’

Nog steeds houdt Sanderijn zijn mond.

Ook daarover is Joost zeer verbaasd. Het is net of de jonge ridder veranderd is in een standbeeld. Alleen het rijzen en dalen van zijn borst geeft aan dat hij leeft. En natuurlijk de ogen die alles nauwlettend volgen.

De oudste van de twee haalt uit. De punt van zijn zwaard gaat in de richting van de jonge ridder, die afwacht en pas op het laatste moment wegspringt, om daarna zelf in de aanval te gaan. Binnen enkele luttele seconden ligt de zoon van de keizer op de grond, en zijn zwaard ligt een paar meter van hem verwijderd.

Joost heeft slechts één keer geknipperd met zijn ogen, zo snel is het gegaan. Dan schiet de tweede zoon op Sanderijn af. Weer die verstilling bij de jonge ridder. Weer dat afwachten. Intussen loopt Joost naar het zwaard van de oudste en zet er beide voeten op, zodat dit nu niet meer gebruikt kan worden. De tweede haalt uit met zijn zwaard. Sanderijn maakt een koprol over de slag en terwijl hij zo duikelt, ziet Joost een flits. Hij weet niet wat het is, maar niet veel later ziet hij dat de broer van Maarten gewapend is met een dolk. De schildknaap is benieuwd waar de jonge ridder die bewaard heeft en hoe hij die zo snel kon trekken, want daar heeft hij niets van kunnen zien.

Slechts met de dolk weet Sanderijn het zwaard te weerstaan, en niet veel later slaat hij met het plat van de dolk op de knokkels van de hand die het zwaard vasthouden. De jongste prins kan het zwaard niet meer vasthouden en laat het los.

Het gerinkel en de slagen van het zwaard op de dolk hebben aanwezigen in het paleis naar de ruimte doen snellen. Daar treffen ze de twee keizerszonen aan met slechts twee man tegenover hen. Een paar schildwachten gebieden Sanderijn en Joost hun wapens te laten vallen, maar komen er dan achter dat geen van beiden gewapend zijn.

Weer die verrassing op het gezicht van Joost, maar niet voor lang. Snel weet hij die te maskeren.

‘Ze zijn gewapend,’ zegt de oudste keizerszoon. ‘Ze vielen ons ineens aan.’

‘Mogen we jullie fouilleren?’ vraagt de grootste schildwacht.

Sanderijn en Joost knikken. Maar hoe ze ook zoeken, een wapen treffen de schildwachten niet aan.

‘Meekomen!’

De twee zonen willen afdruipen, maar daar willen de schildwachten niets van weten.

‘Jullie ook.’

Ze willen nog tegensputteren, maar wanneer drie schildwachten zich achter hen posteren met getrokken wapens, moeten ze wel.

‘Geef die wapens eens hier!’

Een van de schildwachten raapt de twee wapens op. De grootste schildwacht herkent ze als ze aan hem overhandigd worden.

‘Ingerukt.’

Elders in het paleis maakt Heer Lu zich op om samen met de anderen zich te voegen in de grote zaal waar ze verwacht worden. Het laatste gedeelte van de reis heeft hij weinig gezegd. In zijn hoofd spelen de woorden van de griffioen hun eigen spel. Hoe hij ze ook rangschikt, hij weet dat die, in welke volgorde dan ook, niet goed ontvangen zullen worden door de keizer. Hoe zal hij het bericht inkleden?

Eenmaal in de zaal, worden ze ontvangen door een blik van de keizer, die nog kouder overkomt dan het weer dat op dit moment de muren buiten geselt.

‘We hebben bericht ontvangen, Sire,’ begint Heer Lu.

‘Bericht van wie?’

‘Bericht van een griffioen. Hij vertelde dat we ons naar het zuiden moeten wenden. Dat daar het ergste gevaar dreigt. Niet hier in Bramk. Niet van het zwarte spoor dat over het meer van Grimbosq ligt. Maar in Totoka, ten zuiden van de Duistere Piek.’

Zoals Heer Lu al verwacht had, zo gebeurt het ook. Als door een wesp gestoken, vliegt de keizer op en schreeuwt.

‘Wat! Moet ik mijn leger meesturen naar Totoka! En dat alleen omdat een griffioen dat zegt? Een beest dat niet eens echt bestaat. Een beest dat alleen voorkomt in onze legenden. Hebben jullie nog meer van dit soort onzin te melden?’

Niemand van de groep durft ertegenin te gaan. Wat ze wel weten is dat iedere hulp nodig is. Dat iedere hulp bruikbaar is. Dat het nu zaak is dat ze de keizer zien over te halen. Maar hoe krijgen ze dat voor elkaar nu die in zo’n kwade stemming is?

Jonkvrouwe Arstenu, de enige dochter van de keizer, is ook aanwezig. Zij heeft alles aangehoord en is aangenaam verrast over het verhaal van de griffioen. Elk woord dat er nu gezegd wordt, is als een druppel water op heet ijzer. Het kan de boel nog meer oplaaien of als het meezit verkoelend werken. Dit overwegend, weet zij dat haar vader overtuigd moet worden, want wat is er belangrijker: een vrij

Bramk of een keizerrijk zonder de goede bureu uit Totoka? Een koninkrijk waar ze al zoveel jaren handel mee drijven, zonder dat dit moeilijkheden met zich meebrengt.

‘Keizer Lestucru,’ begint ze dan ook zeer formeel. ‘Wij weten hoe u erover denkt, maar...’ en nu komt het moeilijkste ‘... als...’

De keizer onderbreekt jonkvrouwe Arstenu al voor zij haar zin kan afmaken.

‘Stop maar. Ik weet wat jij en al die anderen hier willen zeggen. Ik ben ook niet op mijn achterhoofd gevallen. Ook ik heb mijn inlichtingenbronnen. Er dreigt een groot gevaar. Niet alleen aan de landsgrenzen dit keer. Het overschrijdt ze ook, en ik weet net als ieder ander hier dat het tegengehouden moet worden...’

‘Dus zal het...’ gaat zijn dochter verder.

‘Laat me uitspreken,’ dondert de stem van de keizer door de grote raadszaal terwijl het nog niet geweerlicht heeft.

De razernij die uit de ogen van de keizer spuit, is door menigeen te voelen. Daar weerlicht het wel in.

‘Natuurlijk stuur ik troepen. Dat lijkt geen twijfel. Alleen, hoeveel? Mijn eigen keizerrijk moet ook beschermd blijven.’

De stilte die hierna valt is als een lawine die door een dal is geraasd en daarna tot stilstand is gekomen.

Tovenaar Simsala treedt naar voren en vraagt of hij ook wat mag zeggen. Wonder boven wonder krijgt hij toestemming van de keizer.

Die zegt: ‘Luister! Er is er tenminste nog één die weet hoe het hoort.’

‘We vragen u niet om heel uw leger met ons mee te sturen, uw weledelgeboren Hoogheid. Wij begrijpen dat u uw keizerrijk ook wilt behoeden voor onbekend gevaar.’

‘Zo, begrijpt u dat. Stel dat ik koning Maanster zou zijn. Wat zou u dan als tovenaar Simsala hem aanraden wanneer het het keizerrijk Bramk zou treffen?’

‘Wilt u dat echt weten, Sire?’

‘Ja! Waarom zou ik dit anders aan u vragen?’

‘Ik zou, als ik tovenaar Simsala was – en toevallig ben ik dat ook – hem zeggen dat hij troepen moet sturen, zoveel als hij missen kan. Want het gevaar is groot. Groter dan we een paar weken geleden voor mogelijk hadden houden. Het is in duizelingwekkende snelheid gegroeid. Wij – en hiermee bedoel ik mezelf, Oemoemenoe en Miraclès – zijn van mening dat er duidelijk sprake is van magie. Wat voor soort, dat onderzoeken we nog. Maar het duidt volgens ons in de richting van transmutatie, al denken anderen binnen de toverschool dat het loepmagie is.’

‘Altijd hetzelfde met die magiërs. Nooit een direct antwoord.’

‘Wat had u dan verwacht? Dat we in de toekomst kunnen kijken? Van dat soort charlatanmagie maak ik in ieder geval geen gebruik. Ik kan u alleen nu zeggen wat het gevaar is dat aan onze grenzen staat. Als dan ook nog een griffioen ons komt waarschuwen en onze hulp vraagt, dan zou u ook moeten weten dat het gevaar dat er heerst heel erg groot moet zijn.’

‘Dank u voor uw uiteenzetting.’

De ene wenkbrauw van de keizer blijft omhoog staan alsof die wil zeggen: wat kletst die man uit zijn nek.

‘Ik zal uw woorden in overweging nemen. Heer Lu en jonkvrouwe Arstenu gelast ik om te blijven. De rest kan gaan.’

Die rest voelt zich als kleine kinderen die weggestuurd worden.

Priantha is niet uit het veld geslagen. ‘Ik ga in ieder geval naar prins Prisma. We zijn geen volk met veel soldaten, maar wat we kunnen bijebrengen, kan er misschien toe bijdragen dat de weegschaal toch naar onze kant doorslaat.’

Door deze ferme woorden slaat de stemming binnen de groep om. Ze draaien zich eensgezind om en willen net de zaal verlaten, als er veel tumult opklinkt vanuit de gangen. Dit alles is duidelijk hoorbaar, omdat de deuren reeds geopend waren zodat de delegatie die door de keizer weggestuurd is, de ruimte kan verlaten. Maar ze worden tegengehouden door de schildwachten die gelijk gebruikmaken van de openstaande deuren om de ruimte te betreden.

‘Wat komen jullie hier ongevraagd binnenvallen?’ De stem van de keizer klinkt als een snijdend mes.

‘Wij troffen een zeer ongebruikelijk stel aan beneden bij uw stallen, Sire. Er lagen twee zwaarden op de grond. Uw oudste zoon krabbelde net overeind en deze twee mannen uit Totoka werden door uw andere zoon bedreigd.’

‘Werkelijk?’

Keizer Lestucru strijkt met zijn wijsvinger afwezig langs de onderkant van zijn neus, alsof hij nadenkt.

‘En wat deed je daar, Bardu?’ Hierbij wendt de keizer zich tot de oudste van de twee.

‘Het is een schande,’ begint die, ‘dat een smidszoon hier in deze ruimtes rond mag lopen zonder een adellijke titel te hebben.’

‘Wie het ook is die onze paleisvloer betreedt, het is een afgezant van een ander rijk. Al is het een schooier, hij zal en moet met alle respect behandeld worden. Zelfs een vagebond moet zijn woordje hier kunnen doen als het ten gunste is van de veiligheid van ons rijk. Jullie zijn niet meer of minder omdat jullie prinsen zijn. Onthoud dat

goed. Ik zal mijn troon pas afstaan wanneer een van mijn kinderen enige vorm van respect op kan brengen voor een van mijn onderdanen. Nog liever sta ik mijn troon af aan een smidszoon die zich opgewerkt heeft tot een fatsoenlijk ridder, dan aan een prins die een ongewapende ridder aanvalt met zijn zwaard.'

'Maar hij was gewapend!'

'Toon mij dan zijn wapen,' zegt de grote schildwacht. 'Wij hebben er geen kunnen vinden.'

'In zijn laars zit het.'

Sanderijn is hierop voorbereid. 'Ik zal mijn laarzen uittrekken.'

'Bespaar mij die moeite,' zegt keizer Lestucru.

'Ik word beschuldigd van iets en zal mijn onschuld tonen.'

Sanderijn wil ter plekke plaatsnemen op de koude tegelvloer, maar wordt tegengehouden. Snel wordt er een stoel gebracht. Hij neemt daarop plaats, trekt zijn laarzen uit en houdt ze ondersteboven.

'Waar is dat wapen dan?'

De twee broers staan er verslagen bij. Ze hebben deze jongeman willen vernederen. Nu opnieuw. Maar ze moeten concluderen dat niets hem schijnt te raken, en ze begrijpen ook niet waar die mysterieuze dolk vandaan kwam en weer naartoe verdween.

'Hij heeft toverkracht.'

Een hard gelach doorklieft de grote zaal.

'Hij toverkracht! Een muis bezit nog meer toverkracht in zijn staart, dan deze jonge ridder in zijn handen. Hij kan misschien wel van een stuk ijzer een mooi zwaard maken, maar iets weg of tevoorschijn toveren kan hij echt niet,' eindigt Simsala nog nalachend.

Nog een felle uitbrander van keizer Lestucru op zijn zonen volgt. Daarop druipen de twee af als verzopen katten.

'Ik dank je, ridder Sanderijn. Het is goed dat mijn zonen eens een lesje kregen. Maar of ze er ook daadwerkelijk van zullen leren?'

'Stuur hen op weg. Laat hun zien wat het leven buiten het paleis te bieden heeft. Zijn er twee opperbevelhebbers binnen uw leger waar u hen onder kunt plaatsen? Wellicht dat ze dan hun mannetje leren staan en begrijpen wat er op Terra te koop is.'

'Dat... Dat lijkt me inderdaad geen slecht idee. Jullie hebben me overtuigd. Ik zal kijken wat ik aan troepen kan missen om de slag die spoedig geleverd zal worden te kunnen weerstaan. Eigenlijk was het terechtwijzen van mijn zonen het belangrijkste wat in gang gezet moest worden, en ik als keizer wist niet meer hoe ik dat aan moest pakken. Dank daarvoor.'

'Wij danken u voor uw aangeboden hulp,' besluit Simsala.

Een stuk luchthartiger verlaten ze het paleis.

‘Nu nog hopen dat Loetsja mijn broer Maarten vindt.’

Wanneer hij dit gezegd heeft, moet Sanderijn denken aan Priantha.

... geen enkele keer heeft ze het over mijn broer gehad – hoe diep zit eigenlijk haar verliefdheid naar hem toe...

Maar hij is niet de enige met vragen in zijn hoofd.

Ook Joosts hoofd loopt om. Hij begrijpt maar niet hoe Sanderijn zo rustig kon blijven. Maar meer nog is hij verbaasd over de dolk. Waar kwam dat wapen van de smidszoon vandaan, en hoe kon het ineens verdwijnen?

Op een van de Spiegellanden draait een machtig dier zich om in haar slaap. Alsof het een droom heeft, begint het hardop te praten in zichzelf.

‘De dolk. Hij heeft de dolk weer tevoorsssschijn gehaald. Het wapen doet nog ssssteedssss ssszijn werk. Dat op sssich issss al myssssterieussss te noemen.’

Zonder er verder van wakker te worden, verlegt het wezen haar kop. Het wil doorslapen, maar dan spreekt de stem hardop. De woorden worden vele zeemijlen verder gehoord door slechts één persoon.

‘Ga morgenochtend op weg, anderssss besssstaat de kanssss dat je te laat aankomt.’

Daarna zijgt de kop neer en slaapt verder zonder nog één keer wakker te worden die dag.

Caert Op Baleondeure

De prinses staart naar de kaart van haar eigen koninkrijk. Hierdoor lijken de contouren te vervagen en is het net of ze een vogel geworden is die hoog boven een landschap vliegt en het geheel onder zich in zich opneemt. Ze kent het gebied heel goed. De verschillende wegen die naar de hoofdstad leiden, de bossen ertussendoor en dan ook de kleine gehuchtjes. Maar haar blik zoekt ook naar de horizon van dit alles. Daar in de noordoosthoek ziet ze iets waarvan ze zelf niet wist dat haar ogen daarnaar op zoek waren.

‘Tatako,’ fluistert ze zacht. ‘Ik heb het zwarte spoor gevonden. Het gaat verborgen achter de slang. Het stopt bij de bek van het beest.’

‘Weleke Pleeke licht daer?’

‘Een rots. Een vreemd uitzierende rots. Ik ken hem niet. U wel.’

‘Helaes wel, denek ie.’

‘Wat is het? Laat me niet langer in nieuwsgierigheid.’

‘Het moet de Dryesetelrots syn.’

‘De Driezettelrots? Daar heb ik nog nooit van gehoord.’

‘Gha nu. Dese Informatye die ghi nu hebt, is sere belanghryek. Fertel uw Fadere er ghelyek ofer.’

De prinses pakt haar spullen bij elkaar en verlaat het balkon. Ze loopt naar het vertrek van haar vader. Er staat niet langer een lakei voor de deur, dus is ze benieuwd of haar vader er wel zal zijn. Die blijkt niet aanwezig te zijn, maar haar moeder wel. Zij vertelt haar dochter dat haar echtgenoot met tovenaar Miraclès mee is gegaan naar de verblijven van tovenaar Simsala.

De prinses gaat er gelijk naartoe, klopt aan en gaat zonder te wachten naar binnen. Het steenuiltje Onyx komt gelijk op haar afgevlogen.

‘Ik heb je gemist,’ krast het.

‘Ik jou ook.’

‘Verdwaal je niet teveel in de geheime gangen?’

‘Ik doe mijn best om dat niet te doen. Maar het is alweer een tijdje geleden dat ik me er diep in heb laten wegvoeren.’

‘Denk aan mij als je weer gaat.’

‘Dat zal ik doen, Ootje. Is mijn vader hier ook?’

‘Ja, hij is met Miraclès in de aangrenzende kamer. De deur staat open, dus loop maar met me mee.’